

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Petrou Kamínkovou ve věci

žalobce: **X. Y.**, narozený dne D.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Lukáčem
sídlem Antala Staška 38, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2026, č. j.: CPR-9383-2/ČJ-2026-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce, občan X., přicestoval do České republiky dne 26. 2. 2025 na základě litevského víza, které bylo platné pro jeden čtrnáctidenní vstup v období od 25. 2. 2025 do 25. 3. 2025. Dne 8. 2. 2026 provedla Policie České republiky (dále jen „policie“) pobytovou kontrolu, při které zjistila, že žalobce po skončení platnosti litevského víza z České republiky nevycestoval. Po provedené lustraci policie shledala, že žalobce nedisponoval ani žádným jiným pobytovým oprávněním. Policie žalobce proto vyslechla. Během výslechu žalobce mimo jiné uvedl, že si je svého neoprávněného pobytu vědom a že v případě vyhoštění dobrovolně vycestuje do země původu, kde mu nehrozí žádné nebezpečí. Následně policie

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

rozhodnutím ze dne 8. 2. 2026, č. j. KRPA-48471-12/ČJ-2026-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žalobce vyhostila podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a zároveň stanovila dobu zákazu vstupu v délce 18 měsíců na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území smluvních států“).

2. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal. Jeho odvolání žalovaný zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím, jehož zrušení se žalobce domáhá podanou žalobou.

Obsah správního spisu

3. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc podstatné skutečnosti.
4. Z úředního záznamu ze dne 8. 2. 2026, č. j. KRPA-48471-1/ČJ-2026-000022, vyplývá, že dne 8. 2. 2026 provedla hlídka Policie České republiky pobytovou kontrolu. Během kontroly policie ztotožnila žalobce. Z jeho cestovního dokladu zjistila, že žalobce přicestoval na území Schengenského prostoru dne 26. 2. 2025 na základě litevského víza platného pro jeden vstup na 14 dní v období od 25. 2. 2025 do 25. 3. 2025. Výstupní razítko policie nenalezla. Jiné pobytové oprávnění nezjistila ani lustraci v informačních systémech. Policie proto žalobce omezila na osobní svobodě a téhož dne zahájila oznámením č. j. KRPA-48471-7/ČJ-2026-000022-SV řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
5. Policie dále žalobce za účasti soudní tlumočnice dne 8. 2. 2026 vyslechla. Z výsledku vyhotovila protokol č. j. KRPA-48471-10/ČJ-2026-000022-SV podepsaný žalobcem i tlumočnicí. Během výsledku žalobce uvedl, že nemá žádné povolení k pobytu a skutečnosti, že pobývá na území smluvních států bez pobytového oprávnění, si je vědom. Rovněž uvedl, že si je vědom toho, že takové jednání je protiprávní. Nevycestoval, jelikož neměl peníze. Žalobce dále uvedl, že je svobodný a bezdětný, v České republice nemá žádný majetek ani žádné příbuzné. V České republice měl pouze kamaráda, který byl zajištěn spolu s ním. Celou rodinu má žalobce ve státě svého původu. Zároveň policii sdělil, že si není vědom žádné překážky, která by znemožňovala vycestování a že chce odjet k rodině. Uvedl také, že ve své domovské zemi není ohrožen na životě a nehrozí mu ani žádná z forem mučení, trest smrti a ani jiné závažné nebezpečí. V případě vyhoštění hodlá dobrovolně vycestovat a má možnost si obstarat peníze pro své vycestování.
6. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 8. 2. 2026, č. j. KRPA-48471-12/ČJ-2026-000022-SV, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 18 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území smluvních států. Dále policie ve výroku rozhodnutí uvedla, že neshledala důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, a že vycestování cizince je možné.
7. Následně podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. V odvolání uvedl, že tvrzení prvostupňového orgánu, že má finanční prostředky k vycestování, je v rozporu s obsahem výpovědi. Žalobce namítl, že během výsledku výslovně uvedl, že by rád vycestoval, pokud by měl finanční prostředky. Prostředky však nedisponoval. Skutkové závěry tedy nemají oporu v dokazování. Pokud je ve spise uvedeno, že žalobce vycestovat může, neodpovídá to skutečnosti. Nelze vyloučit, že k nesouladu došlo v důsledku nepřesného překladu nebo nesprávného zachycení výpovědi. Dále žalobce namítl, že si měla

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

policie vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda je vycestování možné, jelikož opakovaně uváděl, že nedisponuje finančními prostředky. Žalobce také namítl, že je napadené rozhodnutí nepřiměřené s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života a s ohledem na jeho rodinné, sociální a ekonomické poměry. Správní orgán se fakticky ekonomickými poměry nezabýval, ačkoli nedostatek finančních prostředků byl klíčovou okolností. Policie podle žalobce rovněž měla provést dokazování k finanční situaci žalobce. Závěrem žalobce uvedl, že prvostupňové rozhodnutí je pro něj ekonomicky likvidační, a že jeho úmyslem bylo v České republice legálně pracovat a dodržovat právní řád.

8. Dne 27. 4. 2026 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce sám během výslechu policii na dotaz ohledně finančních prostředků k pobytu a vycestování sdělil *Nějaké peníze mám, mám možnost si obstarat*. Sdělení, že neměl peníze, bylo uvedeno k dotazu, proč nevycestoval v době platnosti litevského víza. Závazné stanovisko si policie vyžádat nemusela, jelikož podle § 120a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců tak učinit nemusí, pokud cizinec výslovně uvede, že vycestování je možné. Žalobce přitom v protokolu uvedl, že mu není žádná překážka vycestování známa a že má v domovském státě zázemí. K zásahu do soukromého a rodinného života žalovaný zdůraznil, že žalobce je svobodný, bezdětný, nesdílí společnou domácnost s žádnou osobou a neuvedl existenci blízkých rodinných příslušníků. Celá jeho rodina je soustředěna v zemi původu. Intenzita soukromého života na území Evropské unie je nízká.

Obsah žaloby

9. Žalobce předně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Správní orgány dle něj pracovaly s rozpornými závěry ohledně finanční situace žalobce a jeho reálné možnosti vycestovat. Tento rozpor přesvědčivě neodstranily. Žalobce v průběhu řízení uváděl, že nevycestoval mimo jiné z důvodu nedostatku finančních prostředků. Současně však správní orgány v odůvodnění vycházely z toho, že žalobce finančními prostředky k vycestování disponuje, případně že si je může opatřit. Z rozhodnutí není zřejmé, z jakých konkrétních podkladů tento závěr plyne, jak byl hodnocen obsah výpovědi žalobce, zda bylo přihlédnuto k možnosti nepřesného zachycení či přetlumočení jeho vyjádření a jak byly odstraněny rozpory mezi jednotlivými částmi spisu. Jestliže správní orgán založí své úvahy současně na tvrzení, že žalobce prostředky neměl, a současně na tvrzení, že prostředky měl nebo si je mohl obstarat, aniž tento rozpor přesvědčivě vysvětlí a podloží, zatěžuje tím rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
10. Správní orgány dále podle žalobce nezjistily stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Pokud vznikla pochybnost o tom, jak přesně žalobce vypověděl k otázce možnosti vycestování, jaká byla jeho aktuální ekonomická situace a zda jeho vyjádření bylo správně zachyceno a přeloženo, bylo povinností správních orgánů tento rozpor odstranit. To se podle žalobce nestalo. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pak nesprávné závěry pouze aproboval a pokusil se je dodatečně vysvětlit.
11. Správní orgány podle žalobce také nesprávně aplikovaly § 120a zákona o pobytu cizinců, podle kterého si policie má vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda je vycestování cizince do země původu možné. Stanovisko si vyžádat správní orgán nemusí, pokud cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné. V projednávané věci však nebylo bez důvodných pochybností postaveno najisto, že žalobce takové výslovné, jednoznačné a obsahově nezpochybnitelné prohlášení skutečně učinil v podobě, jakou

předpokládá zákon. Jestliže žalobce současně namítal nedostatek prostředků a poukazoval na to, že jeho vyjádření mohlo být nepřesně zachyceno nebo přeloženo, nemohl správní orgán bez dalšího vycházet z výjimky podle § 120a odst. 2 písm. a), aniž by nejprve odstranil pochybnosti o obsahu tohoto vyjádření. Žalobce si je vědom toho, že samotný nedostatek finančních prostředků není překážkou vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. To však nic nemění na tom, že podmínky pro nevyžádání závazného stanoviska musí být splněny jednoznačně a bez pochybností.

12. Žalobce dále namítá, že posouzení přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců bylo nedostatečné a formalistické. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců je nutno zohlednit zejména závažnost protiprávního jednání, délku pobytu, věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu původu. V napadeném rozhodnutí však tyto okolnosti nebyly posouzeny v potřebné konkrétnosti. Převažují pouze obecné úvahy o typové závažnosti neoprávněného pobytu a odkazy na běžnou rozhodovací praxi. Žalovaný podle žalobce neprovedl dostatečnou a individualizovanou úvahu o ekonomických poměrech žalobce, ačkoliv právě ty byly jedním z nosných témat řízení. Dostatečně nebyla odůvodněna ani doba zákazu vstupu v délce 18 měsíců na území smluvních států.
13. Žalobce také namítl nedostatečné vypořádání odvolacích námitek. Žalovaný podle žalobce pouze převzal závěry prvostupňového orgánu, přičemž jeho argumentace zůstala převážně obhajobou již vydaného rozhodnutí. Měl přitom odstranit vytýkané rozpory.

Vyjádření žalované

14. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené i prvostupňové rozhodnutí. Uvedl, že námitky nepřezkoumatelnosti, nesprávné aplikace § 120a zákona o pobytu cizinců a nedostatečného posouzení přiměřenosti uplatnil žalobce již v odvolání. Napadené rozhodnutí na ně tedy reaguje. Délka vyhoštění byla žalobci uložena v zákonném rozpětí a zohledňuje všechny relevantní okolnosti.
15. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout.

Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkumu rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s takovým postupem oba účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud neshledal potřebu nařídít jednání ani za účelem dokazování. Žalobcem navržené důkazy jsou součástí správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

19. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
20. Soud předně uvádí, že bylo dostatečně prokázáno a podloženo listinnými důkazy, že žalobce přicestoval na území České republiky dne 26. 2. 2025 na základě litevského víza a byl oprávněn zde setrvat po dobu 14 dní, tedy do 11. 3. 2025. Od 12. 3. 2025 do pobytové kontroly provedené dne 8. 2. 2026 se na území nacházel neoprávněně. Celková doba neoprávněného pobytu tedy dosáhla 334 dní. Sám žalobce během svého výslechu uvedl, že si je neoprávněnosti svého pobytu vědom.
21. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že za situace, kdy jsou splněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění:

Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...). Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení.

(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40. Viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, nebo rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, a ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21).

Námítka nepřezkoumatelnosti s ohledem na vnitřní rozpory a nedostatečné zjištění skutkového stavu

22. Žalobce předně namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpory. Správní orgány totiž podle žalobce pracovaly s rozpornými závěry ohledně finanční situace žalobce a jeho reálné možnosti vycestovat, aniž tento rozpor přesvědčivě odstranily. Žalobce uváděl, že nevycestoval mimo jiné z důvodu nedostatku finančních prostředků. Současně však správní orgány vycházely z toho, že finančními prostředky disponuje, případně že si je může opatřit. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých konkrétních podkladů tento závěr plyne a zda bylo přihlédnuto k možnosti nepřesného zachycení či přetlumočení jeho vyjádření a jak byly odstraněny rozpory mezi jednotlivými částmi spisu. Žalobce dále namítl, že správní orgány nezjistily stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Pokud vznikla pochybnost o tom, jak přesně žalobce vypověděl k otázce možnosti vycestování, jaká byla jeho aktuální ekonomická situace a zda jeho vyjádření bylo správně zachyceno a přeloženo, bylo povinností správních orgánů tento rozpor odstranit.
23. Soud konstatuje, že i pokud by žalobce skutečně finanční prostředky na své vycestování neměl, nejednalo by se o důvod, pro který by nebylo možné správní vyhoštění uložit. Žalobce v projednávané věci naplnil svým jednáním – neoprávněným pobytem – § 119 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto ustanovení nijak nevyplývá, že by nebylo možné ke správnímu vyhoštění přistoupit z důvodu nedostatku finančních prostředků pro vycestování. Nedostatek finančních prostředků není ani překážkou vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců na cizince, kteří nemají prostředky pro své vycestování, pamatuje. Podle jeho § 123a mohou cizinci požádat o zajištění úhrady nákladů spojených s dobrovolným návratem. Tato možnost se týká i cizinců, kterým byla rozhodnutím o správním vyhoštění stanovena doba k vycestování (§ 123a odst. 1 písm. b).

24. I pokud by závěr správních orgánů, že žalobce má k dispozici finanční prostředky, případně že si je může opatřit, byl v rozporu s jinými částmi výpovědi nebo by k němu správní orgány dospěly v důsledku nepřesného překladu, nemělo by to vliv na zákonnost rozhodnutí. Nedostatek finančních prostředků není překážkou vycestování ani důvodem pro neudělení správního vyhoštění.
25. Soud nad rámec nezbytného konstatuje, že vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí neshledal. Žalovaný již v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že sdělení žalobce, že neměl finanční prostředky, se vázalo výlučně k dotazu, proč nevycestoval po skončení oprávnění k pobytu na základě litevského víza. Na dotaz, zda disponuje finančními prostředky nyní (po 334 dnech neoprávněného pobytu) žalobce odpověděl *Nějaké peníze mám, mám možnost si obstarat*. Tvzení, že žalobce nedisponoval finančními prostředky v minulosti, nijak neodporuje tvrzení, že pro účely vycestování v současnosti již finanční prostředky má, případně že si je může obstarat. Skutečnost, že žalobce nějakými finančními prostředky v průběhu svého neoprávněného pobytu musel disponovat, plyne i z jeho dalších odpovědí. Žalobce sám uvedl, že na území České republiky pracoval a žil v pronajatém pokoji.
26. Námitka není důvodná.

Nesprávná aplikace § 120a zákona č. 326/1999 Sb.

27. Žalobce v žalobě dále namítl, že správní orgány nesprávně aplikovaly § 120a zákona o pobytu cizinců. Podle něj je policie povinna si v rámci rozhodování o správním vyhoštění vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda je vycestování cizince možné. Výjimka je možná jen tehdy, pokud žalobce výslovně uvede, že vycestování je možné. To v případě žalobce nebylo postaveno najisto. Žalobce namítl nedostatek finančních prostředků a skutečnost, že jeho vyjádření *mohlo být* nepřesně zachyceno nebo přeloženo. Správní orgány tedy neměly onu výjimku aplikovat. Měly místo toho nejprve odstranit pochybnosti. Žalobce v žalobě také uvedl, že si je vědom toho, že nedostatek finančních prostředků není překážkou vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. To však podle žalobce nic nemění na tom, že podmínky pro nevyžádání závazného stanoviska musí být splněny jednoznačně a bez pochybností.
28. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie si v rámci rozhodování o správním vyhoštění vyžádá závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179)*. Podle odst. 2 písm. a) *závazné stanovisko se dále nevyžaduje, a vycestování cizince je tak možné, rozhoduje-li policie správním vyhoštění občana třetí země a občan třetí země výslovně uvede, že jeho vycestování je možné*.
29. Závazné stanovisko podle § 120a zákona o pobytu cizinců slouží k posouzení toho, zda je vycestování možné z hlediska překážek vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Na § 179 zákona o pobytu cizinců § 120a odst. 1 přímo odkazuje. Překážkou vycestování ve smyslu § 179 je skutečné nebezpečí, které cizinci hrozí v zemi původu. Podle odst. 2 se za

skutečné nebezpečí považuje navrácení v rozporu s článkem 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

30. Nedostatek finančních prostředků tedy není překážkou vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. I pokud by tedy existovaly pochybnosti o tom, jestli žalobce disponuje finančními prostředky pro vycestování, nebyl by to důvod pro zadání a vypracování závazného stanoviska podle § 120a zákona o pobytu cizinců.
31. Žádné nebezpečí v zemi původu spočívající v možném porušování základních lidských práv žalobce netvrdil. Naopak během výslechu uvedl, že mu v zemi původu nic nehrozí a že je to pro něj bezpečná země.
32. Námitka není důvodná.

Námitka formalistického posouzení přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců

33. Žalobce v žalobě dále namítl, že správní orgány sice deklarovaly, že se zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí, jejich úvaha však zůstala převážně obecná, šablonovitá a nedostatečně individualizovaná. Žalovaný neprovedl dostatečnou a individualizovanou úvahu o ekonomických poměrech žalobce. Doba zákazu vstupu v délce 18 měsíců pak nebyla odůvodněna konkrétními okolnostmi případu, nýbrž převážně obecným poukazem na závažnost neoprávněného pobytu a na údajný výkon práce bez oprávnění či porušení dalších povinností, aniž je z odůvodnění zřejmé, jak přesně byly tyto okolnosti prokázány a jakou konkrétní váhu jim správní orgány při stanovení délky zákazu vstupu přisoudily. Podle žalobce z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgán nemusí mechanicky rozebírat každé kritérium, je však třeba se věnovat těm, která jsou relevantní. Žalovaný v projednávané věci relevantní kritéria sice zmínil, avšak nevyložil je v dostatečné věcné a individualizované podobě
34. K otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí soud odkazuje na právní větu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí.*“
35. V rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j.: 3 Azs 234/2017-28, NSS dodal: „*Břemeno tvrzení a důkazní o vylíčení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.*“
36. Správní orgány se zabývaly všemi relevantními okolnostmi, které žalobce sdělil při výslechu. Neopomenuly se vypořádat s žádnou skutečností, která by byla významná pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Jednotlivá kritéria policie rozebrala na straně 5 prvostupňového rozhodnutí. Explicitně se vyjádřila i k ekonomické situaci žalobce. Konkrétně uvedla, že žalobce *není držitelem platného oprávnění k pobytu, tedy jako fyzická osoba nemá možnost na území ČR oprávněně vykonávat pracovní činnost či provozovat dani podléhající činnost, tudíž o ekonomickém aspektu, který by ho vázal k území ČR, také nemůže být hovořeno.* S takovým odůvodněním se soud ztotožňuje. Skutečnost, že žalobce nedisponuje pracovním povolením, uvedl sám při výslechu.
37. Žalobce nadto sám při výslechu také vypověděl, že nemá na území ČR žádnou rodinu nebo další sociální a kulturní vazby. Do České republiky vstoupil poprvé právě na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

litevského víza. Naopak rodinným zázemím disponuje dle své výpovědi v zemi svého původu.

38. Policie se v prvostupňovém rozhodnutí zabývala i všemi okolnostmi relevantními pro určení délky zákazu vstupu. Vypočetla jak polehčující okolnosti, tak okolnosti přitěžující (str. 6 prvostupňového rozhodnutí). Soud nemá za to, že by doba zákazu vstupu v délce 18 měsíců nebyla odůvodněna konkrétními okolnostmi případu. Soudu je z úřední činnosti známo, že v případech podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je obvykle ukládáno správní vyhoštění v délce 1 roku, jde-li o neoprávněný pobyt v rámci dnů až měsíců. V projednávané věci žalobce na území neoprávněně pobýval 334 dnů. I tak byla délka zákazu vstupu uložena v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby 5 let.
39. Námitka není důvodná.

Vypořádání odvolacích námitek

40. Žalobce závěrem namítl, že žalovaný namísto toho, aby odstranil vytýkané rozpory a případně doplnil dokazování, převzal závěry prvostupňového orgánu, přičemž jeho argumentace zůstala převážně obhajobou již vydaného rozhodnutí. Tím nebyl zhojen deficit skutkových zjištění ani deficit odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.
41. Ani s touto námitkou se soud neztotožňuje. Žalovaný na odvolací námitky reagoval. Soud konstatuje, že z hlediska přezkoumatelnosti není třeba, aby se odvolací orgány zabývaly detailně každou dílčí námitkou, ale stačí, pokud žalovaný proti odvolání postavil ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací námitky neobstojí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2021, č. j. 8 As 253/2019-51). Této povinnosti žalovaný dostál. Žalobcem tvrzený deficit skutkových zjištění ani deficit odůvodnění soud neshledal.
42. Námitka není důvodná.

Závěr a náklady řízení

43. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. června 2026

Petra Kamínková v.r.
samosoudkyně